

17 - XI - 1962.

Budapest

Igen Tisztelt Kedves Professzor Ur!

Nagyon nagyon köszönöm kedves levelét, mely igen meleg érzéssel töltött el. Hálásan köszönöm szíves meghívó levelét, mely azt hiszem nagy segítségemre lesz.

Nem is tudom, hogy a multkori levelemben irtam-e arról, hogy miért éppen januárban akarok menni Isztambulba. Hát először is most itt van egy lehetőség, hogy az ember külföldi utazásra ugynevezett turista vizumot kérjen, ami azzal az előnnyel jár, hogy bizonyos összegű pénz beváltását itt lehetővé teszik a bankban. Másodszor pedig januárban általában kevesebben mennek turista utra, így könnyebben megkaphatom, harmadszor pedig egész január hónapban szünet van az egyetemen és e miatt is könnyebben elutazhatom. Csak az a nagy bánatom, hogy Professzor ur nem lesz ott, igaz így legalább nem lesz alkalmam zavarni, amit eddig oly gyakran megtettem, mert mindig olyan kedves tetszett lenni.

Az utlevél kérelmemet beadtam, de ugyanakkor kértem török vizumot is. A vizum kérésem miatt ma 17 - XI - 1962 a követség táviratot küldött a külügyminisztériumba Ankarába. A távirat száma 60. Nagyon szépen kérem Professzor urat méltóztassék írni valakinek Ankarába, aki a vizumomat megsürgetné, mert tetszik tudni, hogy milyen lassan mennek ezek a dolgok s félek, hogy nem kapom meg időben vagyis januárra.

A hónap végén egy küldöttség utazik Ankarába. A küldöttséget Ortutay Gyula professzor elvtárs vezeti, aki az egyetemünk rektora, elmegy vele még Tálasi István professzor is, aki a Bölcsészettudományi Kar dékánja, hívták a Fekete professzor urat is, de ő nem jól érzi magát, az ujjaiban van állandó reumatikus fájdalom. Moszkvában pedig most van egy konferencia a kelet-európai népekre vonatkozó keleti források kiadásáról, erre a Czeglédy és a Perényi professzor ur ment el.

Nagyon köszönöm igen tisztelt Professzor ur szives tanácsait a megjelenő könyvünk elküldésével kapcsolatban, aszerint fogok cselekedni. Fekete professzor urat kérdeztem kinek akar küldeni, ő Törökországból Barkan professzor urat, Németországból pedig Scheel professzor urat említette. Így sajnos a magam részéről nem küldhetek külön a Scheel professzor urnak, pedig félek, hogy haragszik azért a régebbi levelemért, melyben én, ha udvariasan is ide visszautasítottam Németh professzor ur óhajára, azt az ajánlatát, hogy a Török Intézetnek könyveket küldjön a saját költségére.

Özálpnak szeptemberben irtam levelet még Törökországba s kértem, ha Párizsba megy írjon, de úgy látszik nem kapta meg levelem. Pedig írnék neki most is, mert szeretem őt.

Nagyon sajnálom, hogy a karácsonyt nem tölthetjük együtt Professzor urral, pedig nagyon szerettem volna látni és hosszan elbeszélgetni. En már a nyáron is szerettem volna, hogy erre tetszik keresztül utazni és utazás közben megpihenni, de nem sikerült, most azonban már mindent el fogok követni, hogy a tavasszal viszont lássam Professzor urat. De mikor is tetszik gondolni, hogy a tavasszal mikor lenne Professzor urnak ideje ide utazni? Szíves meleg sorait még egyszer nagyon köszönöm s kérem Professzor urat jóindulatában továbbra is öröközzön meg. Örinté tisztelettel és nagyra becsüléssel Káldy - Nagy Gyus

Professzor ur, meg nem utasított el. Most kapott levelet a Magyarországi professzor urtól, aki azt írta, hogy úgy rendeltem meg, mint csak az utolsó formájában kaptam: a Fekete professzor urat.